

ЛІТЕРАТУРА:

1. Венгеров А.Б. Категория «информация» в понятийном аппарате юридической науки. / А.Б. Венгеров // Советское государство и право. – 1977. – № 10. – С. 70-86.
2. Кохановська О.В. Інформація як об'єкт цивільних правовідносин та право на інформацію за чинним законодавством і за проектом Цивільного кодексу України / О.В. Кохановська // Вісник Київського національного університету імені Т. Шевченка. – Випуск 54. – С. 25-31.
3. Антопольский А.А. Правовое регулирование информационных объектов / А.А. Антопольский // Проблемы информатизации. – 1999. – Вып. 3. – С. 51-60.

Мартишко Андрій Васильович

студент 3-го курсу факультету адвокатури

Національного університету «Одеська юридична академія»

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Токарева В.О.

ДОГОВІР ЗБЕРІГАННЯ АВТОТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ

На даний час існує велика кількість правових дискусій навколо договору зберігання та його правових наслідків. За своєю сутністю та правовою природою договір зберігання транспортного засобу є цивілістичним. Як ми знаємо цивілістична теорія базується на взаємних правах і обов'язках осіб, але при більш детальному розгляді договору зберігання транспортних засобів ми розумієм, що у власника стоянки (тобто зберігача транспортного засобу) виникають лише права, а обов'язки здебільшого носять факультативний характер.

Метою написання нашої статті є аналіз законодавчого регулювання діяльності автостоянок, суб'єктів договору зберігання транспортного засобу, їхньої відповідальності, а також шляхи вдосконалення правового регулювання цього інституту. Дана тема є актуальною через наявність в Україні великої кількості автотранспортних засобів і виникає проблема про необхідність вирішення питання щодо місць їх зберігання. Власники таких засобів використовують для цього гаражі, автостоянки, прибудинкову територію тощо.

Існують два види договору зберігання автотранспортних засобів. Перший, який укладається з моменту передачі транспортного засобу на зберігання є реальним та консенсуальним в якому сторони, одна з яких повинна бути професійним зберігачем, набувають прав та обов'язків з моменту досягнення згоди між ними. Також договори бувають двосторонніми (обов'язки виникають в

обох сторін) і відплатними або безвідплатними. Згідно ч. 1 ст. 977 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України), якщо зберігання автотранспортних засобів здійсню суб'єкт підприємницької діяльності, такий договір буде публічним, тобто виходячи з цього, зберігач взяв на себе обов'язок надавати ці послуги кожному, хто до нього звернеться, на однакових і рівних для всіх поклажодавців умовах, за деякими винятками, встановленими законом. Основними обов'язками зберігача, які покладені на нього, за договором зберігання автотранспортного засобу є:

- 1) здійснення забезпечення схоронності предмета договору;
- 2) недопущення проникнення в нього сторонніх осіб;
- 3) його видача за найпершою ж вимогою поклажодавця [1, с. 236-237].

Кожна автостоянка у своїй діяльності визначає плату за зберігання автомобільного транспорту, та за інші послуги, які відносяться до її компетенції, та які вона здійснює під час його зберігання. Також згідно закону, вона видає квитанцію чи чек про прийняття на зберігання. Якщо було здійснене тимчасове зберігання, то плата за нього здійснюється за передбачений термін, а за довготермінове – на умовах, визначених у договорі зберігання транспортного засобу [2, с. 133].

Черговий під час оформлення приймання на зберігання транспортного засобу вносить всі необхідні дані про поклажодавця і транспортний засіб до відповідного журналу обліку транспортних засобів і розписується в ньому. У тому разі, коли здавання на зберігання транспортного засобу з аварійними пошкодженнями він може бути прийнятий на зберігання після реєстрації у журналі обліку транспортних засобів з пошкодженнями та некомплектних із зазначенням характеру пошкодження, часу в'їзду на автостоянку, марки і номера транспортного засобу та прізвища власника.

Відповідно до п. 27 Правил зберігання транспортних засобів, кожна автостоянка в якій здійснюється зберігання транспортного засобу, гарантує власнику схоронність його транспортного засобу згідно з Правилами, а у разі якщо відбулось зникнення, чи нанесення різного виду пошкоджень під час зберігання – несуть відповідальність у встановленому законодавством порядку [3].

З усього наведеного можна зробити висновок, що чинне національне законодавство, що регулює діяльність автостоянок, має чимало прогалин і потребує змін. Для забезпечення якісної охорони автостоянок необхідно нормативно закріпити обов'язок встановлення на їх території відеокамер та інших засобів за допомогою яких можна виявити вчинення правопорушень на території автостоянки.

Підводячи підсумки, можна сказати про те, що для вирішення проблеми здійснення відшкодування постраждалим власникам транспорту збитків може бути вирішена наступним чином: до існуючих Правил зберігання транспортних засобів на автостоянках слід внести норму, в якій повинен передбачатися обов'язок власників автостоянок мати депозит безпеки (визначену суму коштів або певне майно) у випадку винесення судового рішення про відшкодування збитків. Доки ж нормативна база не врегульована, можна надати пораду власникам транспортних засобів захищати свої права у встановленому законом порядку: здійснювати звернення до органів правосуддя, подавати відповідні заяви про відшкодування збитків до державних установ, звертатися до засобів масової інформації та здійснювати інші дії, які допоможуть їм при вирішенні справи. Нажаль існують такі відомості, що в деяких випадках власники автостоянок, не бажаючи розголосу, відшкодовують збитки добровільно.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №№ 40-44. – Ст. 356.
2. Васильєв С.В. Цивільне право : навчальний посібник / С.В. Васильєв – Х. : Одіссей, 2008. – 480 с.
3. Про затвердження Правил зберігання транспортних засобів на автостоянках : Постанова КМУ від 22 січня 1996 р. № 115.

Негода Анна Володимирівна

студентка 3-го курсу судово-адміністративного факультету

Національного університету «Одеська юридична академія»

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Смілянець І.П.

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДОГОВОРУ СТРАХУВАННЯ ЖИТТЯ

На сьогодні людина в ході здійснення своєї діяльності піддається впливу різноманітних шкідливих чинників, які негативно діють на її здоров'я або з настанням яких людина потребує значної матеріальної допомоги. В таких випадках, доцільним є укладання договору страхування, який виступає своєрідним інструментом для усунення негативних наслідків спричинених різними факторами. Договір страхування життя регулюється Цивільним кодексом